

Що можаше да чини Святославъ, кога на сждѣ бѣше миръ. А да иде да плѣни чужды земли той не щѣше, и ловъ му омръзѣ; и той бѣше вече наумилъ да распусти събранѣ-тѣ воискѣ.

Въ това врѣме, за добрѣ или за злѣ честь Святославовѣ, дойде на Кіевъ грѣцкы пратеникъ отъ киръ Никифора, Георгіи Калокиръ, кого то ны вече знаемъ.

Кога наблизи до град-атъ, видѣ той навскрай Днѣпра чѣдърѣ-тѣ на голѣмѣ-тѣ воискѣ и воискарѣ-тѣ, и попыта: що ѣ това? Съ кого има войнѣ рускы-атъ князь? Отговорихѣ му: отхождамы врѣзъ Грѣци-тѣ да земемъ отъ тѣхъ злато, и да промѣнимъ ветхы-тѣ платна за златны. Калокиръ повѣр'ва и приборѣза да излѣзе прѣдъ великы-атъ князь, да го умоли и да го прилѣсти съ даровы. Кога обадихѣ Святославу, че ѣ дошелъ грѣцкы пратеникъ, той заповѣда да съберѣтъ градскы-тѣ старци и боярѣ и нарочиты хора. Калокиръ ся яви предъ той-зи сборъ со свои-тѣ даровы, низко ся поклонѣ трижди на князь-атъ, сложи на прѣдѣ му злато-то и другы-тѣ скѣпы нѣща, и го поздрави отъ Никифора,